

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. bevestigt de aangevallen uitspraak; (...; red.).

71

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

30 december 2009, nr. 200902983/1/V1

(mrs. Lubberdink, Van Wagtenonk, Claessens)

Noot mr. K.M. Zwaan

Ongewenstverklaring. Openbare orde. Vluchtelingenverdrag, exclusion clause. Besluit, in stand laten rechtsgevolgen. China.

[Vluchtelingenverdrag art. 1F onder b; Awb art. 8:72 lid 1]

Volgens het individueel ambtsbericht wordt de vreemdeling verdacht van het verduisteren en het aannemen van steekpenningen van in totaal meer dan 31 miljoen dollar. Een gedraging als bedoeld in art. 1F onder b Vluchtelingenverdrag en zij is daarom ongewenst verklaard.

1. De economische misdrijven kunnen als ernstige misdrijven worden aangemerkt als bedoeld in art. 1(F) onder b Vluchtelingenverdrag. Deze misdrijven worden weliswaar niet in de, overigens niet bindende, stukken van de UNHCR genoemd, maar het gaat hier niet om een limitatieve opsomming. Door bij haar beoordeling aansluiting te zoeken bij de internationale standaarden en van belang te achten dat corruptie ook internationaal wordt aangemerkt als een ernstig misdrijf heeft de rechtbank overeenkomstig de uitgangspunten van de Guidelines en het Handbook beslist. Terecht is verwezen naar het Internationaal Verdrag tegen Corruptie van de VN, uit de preambule waarvan volgt dat corruptie internationaal wordt gezien als een bedreiging van samenleving en democratie. De rechtbank heeft terecht aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten.

2. Ambtshalve overweegt de Afdeling dat de recht-

bank in het dictum van de aangevallen uitspraak, in tegenstelling tot hetgeen in de overwegingen is vermeld, niet het besluit van 8 februari 2008 vernietigd alvorens te bepalen dat de rechtsgevolgen van dit besluit in stand worden gelaten. Dit verdraagt zich niet met art. 8:72 lid 1 Awb.

1. De staatssecretaris van Justitie,

2. A.,

appellanten,

tegen

de uitspraak in zaak nr. AWB 08/7350 van de rechtbank 's-Gravenhage zp Amsterdam, van 27 maart 2009 in het geding tussen

A.

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 20 maart 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) A. (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 8 februari 2008 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Bij uitspraak van 27 maart 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en bepaald dat de rechtsgevolgen van het besluit van 8 februari 2008 in stand worden gelaten. Deze uitspraak is aangehecht (niet opgenomen; red.).

Tegen deze uitspraak hebben de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2009, en de vreemdeling bij brief, eveneens bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brieven zijn aangehecht (niet opgenomen; red.).

De staatssecretaris en de vreemdeling hebben een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

In het hoger beroep van de vreemdeling.

2.1. Het hoger beroep van de vreemdeling is uitsluitend gericht tegen de uitspraak van de rechtbank, voor zover zij de rechtsgevolgen

van het besluit van 8 februari 2008 in stand heeft gelaten.

2.2. Hetgeen in grief 1 naar voren is gebracht, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het in die grief aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), met dat oordeel volstaan.

2.3. In grief 2 klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de delicten ten aanzien waarvan ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat zij ze heeft gepleegd, zijn aan te merken als ernstige niet-politieke misdrijven als bedoeld in artikel 1(F), onder b, van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag). De vreemdeling betoogt daartoe dat de rechtbank heeft miskend dat, hoewel de delicten waarvan zij wordt verdacht in China als zeer ernstig worden gekwalificeerd en haar daar een zeer zware strafstelling boven het hoofd hangt, dit niet bepalend is voor de beoordeling of sprake is van een ernstig niet-politiek misdrijf als bedoeld in artikel 1(F), onder b, van het Vluchtelingenverdrag. In Nederland worden de delicten waarvan sprake zou zijn volgens de vreemdeling als minder ernstig gezien en zouden deze delicten geen "very grave punishable act" opleveren als bedoeld in het "Handbook on procedures and criteria for determining refugee status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" (hierna: het Handbook) van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR). De rechtbank heeft volgens de vreemdeling ten onrechte geoordeeld dat serious crimes, als bedoeld in de "Background Note on the Application of the Exclusion Clauses" van de UNHCR, ook economische misdrijven zoals haar zijn tegengeworpen kunnen omvatten.

2.3.1. Ingevolge artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag, zijn de bepalingen daarvan niet van toepassing op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig,

niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toelucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

Volgens paragraaf C4/3.11.3.2 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals deze destijds luidde en voor zover thans belang, zijn de aard van de handeling en de omvang van de gevolgen van de handeling factoren die een rol spelen bij het bepalen van de ernst van een misdrijf. Uitgangspunt bij het bepalen of er sprake is van een ernstig misdrijf is dat de internationale bescherming als vluchteling slechts dient te worden onthouden aan personen die deze bescherming evident onwaardig zijn op grond van de door hen gepleegde misdrijven.

2.3.2. De staatssecretaris heeft de vreemdeling ongenest verklaard omdat er op grond van verklaringen van de vreemdeling en het door de minister van Buitenlandse Zaken uitgebrachte individuele ambtsbericht van 21 oktober 2005 (hierna: het ambtsbericht) ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F), onder b, van het Vluchtelingenverdrag.

2.3.3. In het ambtsbericht is, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"Betrokkene wordt verdacht van het verduisteren en het aannemen van steekpenningen van in totaal meer dan RMB 253 miljoen (ongeveer USD 31 miljoen). In één zaak wordt betrokkene verdacht van RMB 11 miljoen."

2.3.4. De rechtbank heeft onbestreden vastgesteld dat de vreemdeling een aantal hoge functies heeft bekleed in de provincie Zhejiang in China. Zij is onder meer hoofd van het Planningsbureau Stads-kern in de stad Wenzhou geweest, in welke functie zij verantwoordelijk was voor de aanpak en hervorming van de stadskern van Wenzhou. Verder is zij van 1993 tot 1998 locoburgemeester van Wenzhou en van 1998 tot 2003 vicevoorzitter Stadsplanning van de provincie Zhejiang geweest. Ook is zij voorzitter geweest van de Raad van Bestuur van de Wenzhou Railway Real Estate development Company.

2.3.5. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat economische misdrijven, als waarvan de vreemdeling wordt verdacht, niet als ernstige misdrijven kunnen worden aangemerkt als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag. Deze misdrijven

worden weliswaar niet in de, overigens niet bindende, stukken van de UNHCR genoemd, maar het gaat hier niet om een limitatieve opsomming. De rechtbank heeft bij de beoordeling of de delicten waarvan de vreemdeling wordt verdacht voldoende ernstig zijn als bedoeld in voormeld artikel, terecht van belang geacht dat deze delicten verspreid over langere tijd zijn gepleegd en de vreemdeling derhalve wordt verdacht van serieus recidiverend gedrag. Voorts heeft de rechtbank terecht van belang geacht dat de vreemdeling wordt verdacht van het verduisteren en aannemen van een aanzienlijk bedrag van in totaal meer dan 253 miljoen Renminbi en dat de omvang van de gevolgen van dergelijke handelingen voor overheid en burgers groot zijn. De vreemdeling betoogt op zichzelf terecht dat volgens de "Guidelines on the Application of the Exclusion Clauses" van de UNHCR (hierna: de Guidelines) en het Handbook niet alleen moet worden gekeken naar hoe de delicten in China op zichzelf bestraft worden. Door bij haar beoordeling aansluiting te zoeken bij de internationale standaarden en van belang te achten dat corruptie ook internationaal wordt aangemerkt als een ernstig misdrijf heeft de rechtbank echter overeenkomstig de uitgangspunten van de Guidelines en het Handbook beslist. De rechtbank heeft in dit verband ook terecht verwezen naar het Internationaal Verdrag tegen Corruptie van de Verenigde Naties, uit de preambule waarvan volgt dat corruptie internationaal wordt gezien als een bedreiging van samenleving en democratie.

Gelet op vorenstaande factoren heeft de rechtbank de misdrijven waarvan de vreemdeling wordt verdacht terecht aangemerkt als voldoende ernstig als bedoeld in artikel 1(F), aanhef en onder b, van het Vluchtelingenverdrag en heeft zij terecht aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het besluit van 8 februari 2008 in stand te laten.

2.3.6. Grief 2 faalt.

Ambtshalve.

2.4. De rechtbank heeft in het dictum van de aangevallen uitspraak, in tegenstelling tot hetgeen in de overwegingen is vermeld, niet het besluit van 8 februari 2008 vernietigd alvorens te bepalen dat de rechtsgevolgen van dit besluit in stand worden gelaten. Dit verdraagt

zich niet met artikel 8:72, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht.

2.5. Het hoger beroep van de vreemdeling is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 8 februari 2008 gegrond verklaren, dat besluit vernietigen en bepalen dat de rechtsgevolgen van dat besluit in stand worden gelaten.

In het hoger beroep van de staatssecretaris.

2.6. Nu de met het besluit van 8 februari 2008 in het leven geroepen rechtsgevolgen in stand worden gelaten, behoeft de staatssecretaris geen nieuw besluit op het gemaakte bezwaar te nemen en heeft hij geen belang meer bij een inhoudelijke behandeling van het door hem ingestelde hoger beroep.

2.7. Het door de staatssecretaris ingestelde hoger beroep is kennelijk niet-ontvankelijk.

2.8. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

2.9. Een redelijke toepassing van artikel 43, eerste lid, van de Wet op de Raad van State brengt met zich dat het door de vreemdeling betaalde griffierecht door de secretaris van de Raad van State aan haar wordt terugbetaald.

3. *Beslissing*

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

I. verklaart het hoger beroep van de staatssecretaris van Justitie niet-ontvankelijk;

II. verklaart het hoger beroep van de vreemdeling gegrond;

III. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 maart 2009 in zaak nr. 08/7350;

IV. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;

V. vernietigt het besluit van de staatssecretaris van Justitie van 8 februari 2008, kenmerk 0505-17-0293;

VI. bepaalt dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven;

(...; *red.*).

NOOT

---

1. Op 20 mei 2005 heeft de betrokken vreemdelinge een aanvraag ingediend om verlening van een verblijfsvergunning asiël. Deze aanvraag is op 11 oktober 2006 afgewezen, onder tegenwerping van artikel 1(F) lid 1 onder b en c Vluchtelingenverdrag. Het beroep hier tegen is op 10 augustus 2007 niet-ontvankelijk verklaard, vanwege het ontbreken van procesbehang. Zij was namelijk bij besluit van 20 maart 2007 ongewenst verklaard. Bij besluit van februari 2008 is het bezwaar tegen de ongewenstverklaring ongegrond verklaard. Vervolgens is de vreemdelinge hier tegen in beroep gegaan. De behandeling van het beroep vond op 11 november 2008 plaats.

In deze uitspraak staat de vraag centraal of de betreffende delicten begaan door de vreemdelinge aan te merken zijn als ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1(F) lid 1 sub b Vluchtelingenverdrag. Artikel 1(F) lid 1b bepaalt dat de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag niet van toepassing zijn op een persoon, ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten.

De vreemdelinge betoogt dat de economische misdrijven waarvan zij wordt verdacht niet kunnen worden aangemerkt als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F lid 1 sub b Vluchtelingenverdrag.

2. De Afdeling oordeelt dat de rechtbank de misdrijven waarvan de vreemdeling wordt verdacht terecht heeft aangemerkt als voldoende ernstig als bedoeld in artikel 1F aanhef en onder b Vluchtelingenverdrag, en dat de rechtbank terecht aanleiding heeft gezien om de rechtsgevolgen van het besluit van ongewenstverklaring in stand te laten (r.o. 2.3.5.)

De onderliggende uitspraak van de Rechtbank Amsterdam van 27 maart 2009 («JV» 2009/219) geeft een goed inzicht in de verschillende argumenten betreffende de vraag of hier sprake is van een ernstig misdrijf in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

Het standpunt van verweerder is dat eiseres in verband wordt gebracht met verduistering, en door de Chinese autoriteiten wordt gezocht. De verklaring van de vreemdelinge dat zij zich niet aan deze handelingen heeft schuldig gemaakt,

wordt door verweerder gezien als een poging om haar persoonlijke bijdrage aan deze misdrijven te bagatelliseren en ongeloofwaardig geacht. Er is sprake van 'personal and knowing participation'. De gedragingen van de vreemdelinge moeten worden aangemerkt als ernstige niet-politieke misdrijven, en leiden tot de toepasselijkheid van artikel 1F onder b Vluchtelingenverdrag (zie r.o. 3.3). Ongewenstverklaring volgt, artikel 3 en 8 EVRM staan hieraan niet in de weg (zie r.o. 3.5)

Het standpunt van de vreemdelinge is dat zij inderdaad wordt gezocht in China, maar dat zij nooit steekpenningen heeft aangenomen, en onterecht is beschuldigd. Bovendien kunnen de misdrijven waarvan zij wordt verdacht niet worden aangemerkt als ernstige misdrijven in de zin van artikel 1F(b) Vluchtelingenverdrag. Zij betoogt dat ongewenstverklaring niet wordt gevorderd door de internationale betrekkingen en dat de ongewenstverklaring, gezien artikel 3 en 8 EVRM, disproportioneel is (r.o. 4.2-4.5).

3. De Vc 2000 C4/3.11.3.2. bepaalde destijds over de toepassing van artikel 1F lid 1b Vluchtelingenverdrag dat de aard van de handeling en de omvang van de gevolgen van de handeling factoren zijn die een rol spelen bij de vaststelling van de ernst van een misdrijf. Uitgangspunt bij het bepalen of er sprake is van een ernstig misdrijf is dat de internationale bescherming als vluchteling slechts dient te worden onthouden aan personen die deze bescherming evident onwaardig zijn op grond van de door hen gepleegde misdrijven (zie r.o. 5.4).

De rechtbank gaat eerst in op de vraag of sprake is van personal and knowing participation. De rechtbank is van oordeel dat er ernstige redenen zijn te veronderstellen dat de vreemdelinge zich schuldig heeft gemaakt aan grootschalige verduistering en het aannemen van steekpenningen. De stukken die verweerder heeft ingebracht (een individueel ambtsbericht, twee artikelen, een algemeen ambtsbericht, aanvullend 1F-gehoor) worden door de vreemdelinge onvoldoende weersproken en weerlegd. Met name hecht de rechtbank grote waarde aan de eigen verklaringen van eiseres. Vervolgens beoordeelt de rechtbank of de betreffende gedragingen waarvan eiseres wordt verdacht kunnen worden aangemerkt als zijnde ernstige niet-politieke misdrijven (r.o. 6.12 e.v.). De rechtbank zoekt aansluiting bij hetgeen

hierover in de UNHCR Guidelines on the Application of the Exclusion Clauses is opgemerkt. De UNHCR Guidelines geven aan dat internationale standaarden de toon zetten om te bepalen of sprake is van een ernstig misdrijf. Aspecten die moeten worden meegewogen zijn, naast de aard van de handeling en omvang van de gevolgen van de handeling, de wijze waarop het delict wordt vervolgd, de aard van de op dit delict gestelde sanctie en de vraag of de meeste rechtssystemen het delict als een ernstig misdrijf beschouwen. Vervolgens zoekt de rechtbank aansluiting bij de UNHCR Background note on the Application of the Exclusion Clauses. Volgens deze note kunnen ook delicten die gepaard gaan met het gebruik van dodelijke wapens, ernstig persoonlijk letsel veroorzaken, alsmede delicten waar sprake is van bewijs van serieus recidiverend gedrag en andere soortgelijke factoren worden beschouwd als voldoende ernstig in de zin van artikel 1F. De letterlijke tekst van de relevante paragrafen van de background note luidt:

“38. The term “serious crime” obviously has different connotations in different legal systems. It is evident that the drafters of the 1951 Convention did not intend to exclude individuals in need of international protection simply for committing minor crimes.

Moreover, the gravity of the crime should be judged against international standards, not simply by its characterisation in the host State or country of origin. Indeed, the prohibition of activities guaranteed by international human rights law (for example, freedom of speech) should not be considered a “crime”, much less one of a serious nature.

39. In determining the seriousness of the crime the following factors are relevant:

- the nature of the act;
- the actual harm inflicted;
- the form of procedure used to prosecute the crime;
- the nature of the penalty for such a crime;
- whether most jurisdictions would consider the act in question as a serious crime.

40. The guidance in the Handbook that a “serious” crime refers to a “capital crime or a very grave punishable act” should be read in the light of the factors listed above.

Examples of “serious” crimes include murder, rape, arson and armed robbery. Certain other offences could also be deemed serious if they

are accompanied by the use of deadly weapons, involve serious injury to persons, or there is evidence of serious habitual criminal conduct and other similar factors. On the other hand, crimes such as petty theft or the possession for personal use of illicit narcotic substances would not meet the seriousness threshold of Article 1F(b).”

Op basis van onder meer de aard, omvang, gevolgen en het tijdsverloop van de delicten, en het bestaan van een Internationaal VN Verdrag tegen Corruptie, maakt dat sprake is ernstige misdrijven die vallen onder artikel 1F sub b Vluchtelingenverdrag, aldus de rechtbank. De grond voor ongewenstverklaring blijft in stand, en er zijn geen artikel 3 of artikel 8 EVRM beletselen.

4. De advocaten van de vreemdelinge betogen dat de UNHCR Guidelines en de Background note anders moeten worden gelezen. Zij stellen dat in het UNHCR Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, paragraaf 155, wordt gezegd over de vraag of sprake is van een ernstig politiek misdrijf dat sprake moet zijn van ‘a capital crime or a very grave punishable act’. Hiervan is geen sprake, aldus de verdediging.

De relevante paragrafen van het Handboek luiden:

“151. The aim of this exclusion clause is to protect the community of a receiving country from the danger of admitting a refugee who has committed a serious common crime. It also seeks to render due justice to a refugee who has committed a common crime (or crimes) of a less serious nature or has committed a political offence.

155. What constitutes a “serious” non-political crime for the purposes of this exclusion clause is difficult to define, especially since the term “crime” has different connotations in different legal systems. In some countries the word “crime” denotes only offences of a serious character. In other countries it may comprise anything from petty larceny to murder. In the present context, however, a “serious” crime must be a capital crime or a very grave punishable act. Minor offences punishable by moderate sentences are not grounds for exclusion under Article 1 F (b) even if technically referred to as “crimes” in the penal law of the country concerned.’

Bovendien is door de rechtbank miskend, aldus

de verdediging, dat niet de vraag is of de bestraffing ernstig is, maar of het een 'very grave punishable act' is. Over de UNHCR Background note zeggen zij dat de formulering dat serious crimes 'include murder, rape, arson and armed robbery. Certain other offences could also be deemed serious if they are accompanied by the use of deadly weapons, involve serious injury to persons, or there is evidence of serious habitual criminal conduct and other similar factors' betekent dat aan de laatste zinsnede ('or' tot en met 'factors') geen zelfstandige betekenis toekomt. Daarom heeft de rechtbank, volgens de vreemdelinge, dan ook ten onrechte geoordeeld dat 'serious crimes' ook economische misdrijven, zoals omkoping, kunnen omvatten. Deze misdrijven kunnen dan ook niet worden gekwalificeerd als ernstige niet-politieke misdrijven in de zin van artikel 1F, sub b, Vluchtelingenverdrag, aldus de advocaten.

5. De toepassing van artikel 1F(b) Vluchtelingenverdrag blijkt lastig, en ruimte te bieden voor zeer verschillende interpretaties. Er is al eerder op gewezen (Spijkerboer/Vermeulen, Vluchtelingenrecht 2005, p. 99) dat 'mede gezien het verschil tussen de authentieke Engelse (serious crime) en Franse tekst (un crime grave) omstreden is wat voor misdrijven in de zin van deze bepaling ernstig zijn. Het feit dat er een Internationaal VN Verdrag tegen Corruptie bestaat doet echter wel vermoeden dat hier sprake zou kunnen zijn van een 'serious crime'.

De exclusion clauses dienen restrictief te worden uitgelegd. In de overwegingen van de rechtbank en de Afdeling ontbreekt de duidelijke afweging die plaats dient te vinden tussen de ernst van het misdrijf en de mogelijke vervolging: naarmate de te verwachten maatregelen van vervolging ingrijpender zijn, dienen de misdrijven die de reden vormen om de asielzoeker de vluchtelingenstatus te onthouden zwaarder te zijn, zoals ook is aangegeven in paragraaf 156 van het Handboek. Deze paragraaf bepaalt dat:

'156. In applying this exclusion clause, it is also necessary to strike a balance between the nature of the offence presumed to have been committed by the applicant and the degree of persecution feared. If a person has well-founded fear of very severe persecution, e.g. persecution endangering his life or freedom, a crime must be very grave in order to exclude

him. If the persecution feared is less serious, it will be necessary to have regard to the nature of the crime or crimes presumed to have been committed in order to establish whether the applicant is not in reality a fugitive from justice or whether his criminal character does not outweigh his character as a bona fide refugee.'

Van deze afweging, die in het bijzonder in de Canadese rechtspraak verder ontwikkeld is (zie bijvoorbeeld de uitspraak inzake *Pushpanathan v. Canada* (Minister of Citizenship and Immigration), Supreme Court of Canada, [1998] 1 SCR 982, paragraph 73) ontbreekt ieder spoor. Het is niet gezegd dat de uitkomst van deze zaak een andere zou zijn geweest, maar deze 'balancing' had wel dienen plaats te vinden.

Mr. K.M. Zwaan
Centrum voor Migratierecht, Radboud
Universiteit Nijmegen

72

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

31 december 2009, nr. 20090347/1/V3
(mrs. Lubberdink, Troostwijk, Sevenster)

Ongewenstverklaring. Openbare orde. Associatieovereenkomst EEG-Turkije, besluit 1/80. Prejudiciële vragen.

[Associatieovereenkomst EEG-Turkije, besluit 1/80 art. 7; Vw 2000 art. 67; Vc 2000 A5/1]

De ABRvS verzoekt het HvJ EG bij wijze van prejudiciële beslissing uitspraak te doen op de volgende vragen.

1. *Moet artikel 7 van besluit nr. 1/80 zo worden uitgelegd dat de gezinsleden van een Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort, geen beroep op deze bepaling kunnen doen, nadat die werknemer, onder behoud van de Turkse nationaliteit, de nationaliteit van de lidstaat van ontvangst heeft verkregen?*

2. *Is bij de beantwoording van de eerste vraag van belang op welk tijdstip de betrokken Turkse werknemer de nationaliteit van de lidstaat van ontvangst verkrijgt? Hoger beroep vreemdeling tegen VK Utrecht, 16 april 2009, AWB 08/28966, 08/28967 on-*